

φώνου κυρίας Βοτταρέλη εἶνε μᾶλλον διὰ συναυλίας ἢ διὰ θερινὸν θέατρον, ἀλλὰ τὴν ὑψίφωνον ἐξιδεῶναι ἢ ἀνθυψίφωνος κυρία Λεώνη. Ἐπιτυχὴς ἦτο ἡ πρόσληψις τοῦ βαρυτόνου κ. Δεζορζίου.

*

Διάλογος μεταξὺ δύο τοῦ ἐνὸς ἐπαγγελλομένου τὸν διερμηνέα, καθ' ἣν στιγμὴν ἐν τῇ τετάρτῃ πράξει ἡ θυγάτηρ τοῦ Βασιλέως Amneris προτείνει εἰς τὸν Radamès νὰ τὸν διασώσῃ ἐὰν ὁμῶς νὰ μὴ ἀγαπᾷ τὴν Aïda:

— Τώρα τί γίνεται;

— Ἡ Λεώνη τοῦ λέγει, ὅτι θὰ τὸν σώσῃ ἐὰν ἀγαπᾷ αὐτὴν καὶ ὅχι τὴν Βοτταρέλη· αὐτὸς ὁμῶς ἀρνεῖται.

— Τὸν βλάκα!!!

*

Μεταξὺ τῶν αὐτῶν:

— Τώρα τί γίνεται;

— Ὁ πατέρας τῆς Αἰδᾶς τὴν ἐπιπλήττει.

— Τὴν ἀδιάκριτη! ἐνῷ ὁ πατέρας τῆς τὴν ἐπιπλήττει αὐτὴ τραγωδεῖ.

*

Κατὰ τὴν ἔξοδον.

Μεταξὺ δύο ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἰς εἶνε χαρτοπαίκτης.

— Ὁ Φαραὼ ἀπέτυχεν ὀλοτελῶς· Δὲν εἶνε τίποτε....

— Καὶ ἐγὼ ποτέ μου δὲν παίζω· πάντοτε προτιμῶ τὴν πασσέττα.

*

Ἦδη ἂς εἰσέλθωμεν εἰς τὸν Παράδεισον τοῦ κ. Ταβουλάρη, ἐπὶ τοῦ ὁποίου καλὸν εἶνε ἡ εἰσαγγελία νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν τῆς, ἀφοῦ καθ' ἑκάστην παρουσιάζονται ἐκεῖ οἱ φυγάδες, οἱ Λησταί, οἱ Στραγγαλισταί, οἱ Πειραταί καὶ ὅλα ἐκεῖνα τὰ εὐγενῆ ἐπαγγέλματα, ἅτινα συσχετίζονται μὲ ὅλα τὰ ἄρθρα τοῦ ποινικοῦ νόμου.

*

Κατὰ τὴν εἴσοδον:

— Ἐνν φόρο, σὰς παρακαλῶ.

— Δὲν ἔχουμε, ἐτελείωσαν.

— Μὰ τότε ποῦ θὰ εὔρω;

— Ὁ ὑπάλληλος ἐν σοβαρότητι:

— Εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν.

*

Ἐπὶ τέλους προχθὲς ὁ κ. Ταβουλάρης διὰ νὰ μᾶς εὐχαριστήσῃ ἀνεβίβασεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ τὸν Σειθὲρ Τορέλλη τοῦ Κοπέ. Ἡ μετάφρασις ἦτο γλαφυρά, ὡς τὴν ἀνέμενεν ὁ κόσμος τῶν γραμμάτων ὁ γνωρίζων τῶν μεταφραστῶν καὶ ἐξ ἄλλων δοκίμων ἔργων τοῦ ἀλλ' οἱ ἠθοποιοὶ ἦσαν ἀμελέτητα.

Φανταζόμεθα τοὺς καπετοὺς τοῦ συγγραφέως βλέποντας τὸ ἔξοχον ἔργον τοῦ τόσον ἀσπλάγχχνως στραγγαλιζόμενον.

*

Καταλήγομεν διὰ τῆς ἐξῆς συμβουλῆς:

«Καλὸν εἶνε νὰ ἀναβιβάζωνται ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἔργα τεθνεώτων, διότι μὲ τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας εἶνε δυνατόν νὰ ἔλθῃ ὁ συγγραφεὺς ἐνταῦθα, ὅπως εἶνε δυνατόν νὰ ἔχῃ καὶ πολὺ ἰσχυροὺς τοὺς βραχίονας».

Ὁ υἱὸς ἡμῶν τυφλῶς

ΣΥΓΧΡΟΝΑ

ΤΟ ΜΕΤΑΛΛΕΙΟΝ

Εἴξευρα, ὦ Γορτυνία, ὅτι ἄνδρας μόνον βγάνεις καὶ παράδειγμα ὑπῆρχεν ὁ κλεινὸς σου Δηλιγιάννης, μὰ δὲν ἤλπιζα ποτέ μου πῶς θὰ γίνῃ ὁμιλία, ὅτι βγάνεις σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ σπουδαῖα μεταλλεῖα.

ΦΕΥΓΕΙΣ

ὦ! εἰ φρικώδης ἐποχὴ!
φεύγεις, Λασσὰ καυμένη,
κ' ἐδῶ θὰ μείνῃ μὴ φύγῃ
πολὺ δυστυχισμένη.

Κάνεις ἄλλος

Ο ΤΑΥΡΟΣ

ΕΝ ΤΩ ΠΑΡΑ Τῆς ΑΓΙΑς ΤΡΙΑΔΙ ΑΡΧΑΙΩ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΩ

Ἡ τε ἀνεύρεσις καὶ ἀναστήλωσις τοῦ λαμπροῦ τούτου μνημείου τῆς ἀρχαίας τέχνης ὀφείλεται τῇ ἡμετέρᾳ ἀρχαιολογικῇ ἐταιρίᾳ. Θεωροῦντες καὶ ἡμεῖς τοῦτο ἐν τῶν ἐπιφανεστέρων λειψάνων τῶν ἐνδόξων χρόνων τοῦ πάλαι ἑλληνικοῦ βίου, παρέχομεν τούτου δι' εἰκόνας ἰδέαν τινά.

Τὸ ἀριστοτέχνημα αὐτὸ ὀφείλομεν, ὡς τόσα ἄλλα, εἰς τὴν καλὴν τῶν καλῶν τῆς Ἑλλάδος χρόνων συνήθειαν, τοῦ ἀνεγείρειν ἐπὶ τῶν τάφων μνημεῖα ὅσον οἶόν τε καλλιπρεπῆ καὶ τεχνικά. Ὀλοκληρὸς αἶθρουσεν ἐν τῷ κεντρικῷ ἡμῶν Μουσεῖῳ ἐπληρωθῇ ἐπιτυμβίων ἀναγλύφων, ἀληθῶν ἀριστουργημάτων τέχνης καὶ συνθέσεως. Ἐσκαρμένα δὲ εἰσὶν ἐπὶ πολλαχοῦ παρ' ἰδιοκτηταῖς ἢ καὶ ἐν δημοσίαις τοποῖς ἀξιολογώτατα τοιαῦτα. Πόσα δὲ ἐπὶ κρύπτει ἡ γῆ! Καὶ ὅμως ἦν ἀπηγορευμένον διὰ νόμου τοῖς Ἀθηναίοις τὸ ἀνεγείρειν πολυδάπανα μνημεῖα, ὡς μεταδίδωσιν ἡμῖν ὁ Κικέρων. Ἀλλ' ὁ νόμος οὗτος ὀλίγον φαίνεται ἰσχυρὸν, διότι καὶ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Δημοσθένους, ὡς παρὰ τοῦ ἰδίου μαθάνομεν, ἡ ἀνέγερσις «μνήματος» ὑπερέβη τὴν δαπάνην τῶν δύο ταλάντων, τῶν δώδεκα δηλ. χιλιάδων δραχμῶν. Καὶ τὰ διασωθέντα δὲ μνημεῖα διδάσκουσιν ἡμᾶς ὅτι ἀφειδῶς ἐδάπανον οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς διακόσμησιν τῶν μνημάτων.

Ἡ συνηθέστερα τῶν τάφων διακόσμησις ἦν ἡ τῆς «Στήλης» μετὰ γραπτῆς ἢ—ὅπερ συνηθέστερον—μετ' ἀναγλύφου παραστάσεως σχετικῶς πρὸς τὴν ἐν τῷ βίῳ τοῦ κειμένου θέσιν ἢ κατ'έστασιν. Συχνὰ δ' ἐλάμβανεν αὕτη τὸ σχῆμα ναυίδιου μετ' ἀετώματος καὶ παραστάδων· εἰκονίζοντο δ' ἐκεῖ πλείονες τῆς μιᾶς μορφῆς κατὰ ποικίλας σκηνὰς εἰλημμένας ἐκ τοῦ καθημέραν βίου, συνηθέστερον δὲ εἰκονίζετο διὰ χειραφίας ὁ ἀποχαιρετισμὸς ἢ ἡ ἐν Ἀδου συνάντησις.

Ἐν τῷ παρὰ τῇ ἀγίᾳ Τριάδι ἀρχαίῳ κοιμητηρίῳ βλέπει τις ἐπὶ κατὰ χώραν πολλὰ τοιαῦτα εἶδους μνημεῖα ναυιδιόμορφα τε καὶ μὴ. Ἐν τῶν μᾶλλον ἀξιολόγων εἶνε τὸ τοῦ Διονυσίου καλούμενον, ἃς φέρον ἐμμέτρους δῶν, ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου καὶ τῆς βάσεως, ἐπιγραφὰς ἐν αἷς μνημονεύεται τὸ ὄνομα τοῦ νεκροῦ. Ἡ παράστασις ἐν αὐτῷ ἦν γραπτὴ καὶ δυστυχῶς τὰ νῦν πάντῃ σχεδὸν ἐξηλειμμένη. Ὅπισθεν τὸ μνημεῖον τούτου, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐρειδόμενον ὑψοῦται ἕτερον ἐκ κεινῶν λίθων φέρον ἄβακα καὶ πλίνθον ἐκ λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ, ἐξέχοντα τοῦ ἀετώματος τοῦ ἐμπροσθεν αὐτοῦ μνημείου τοῦ Διονυσίου. Ἐπὶ τῆς πλίνθου ταύτης ἵστατο ὁ Ταῦρος ὡς τὰ νῦν ἐστήθη.

Ἡ ἐρμηνεία τῆς ἀνεγέρσεως ταύρου ἐπὶ μνήματος εἶνε ἱκανῶς δυσχερὴς, ἀδυστάκτως ὅμως καὶ ἡμεῖς φρονοῦμεν, ὅτι λόγον ἔχει ἀπλῶς κοσμητικόν. Ἐν ὅτε τὸ ὄνομα τοῦ νεκροῦ παρείχεν ἐνδόσμιον εἰς τοιαύτας ἐπὶ μνημάτων εἰκόνας ζῶντων ὡς λ. χ. λέοντος κτλ. ἐνταῦθα ὅμως τοιαύτη ὑπόθεσις ἀποκλείεται. Ὁ ταῦρος ἡμῶν, τοῦ ὁποῦ ἡ ἐργασία εἶνε ἀμήμητος, παρίσταται τετιθασσευμένος, ἥσυχος ὡς ἥρμοζεν ἵνα ἐπιτεθῇ μνήματος, ἐνθυμίζει δὲ τὰς παρεμφερεῖς εἰκόνας ἐπὶ τῶν τετραδράχμων τοῦ Σελινουίντος καὶ ἐπὶ δακτυλίοις.

Ἡ νεωτέρα τέχνη δὲν ἠδυνήθη νὰ ποιήσῃ τι τελειότερον τῶν ἀριστουργημάτων τούτων τῆς ἀρχαιότητος. Οἱ ἰδόντες τὸν ἐν τῇ καλλιτεχνικῇ ἐκθέσει τῶν Βρυξελλῶν θραβευθέντα πρὸ ὀλίγων ἐτῶν χαλκοῦν ταῦρον, τὸν ἐν Αἰγῇ τὰ νῦν στηθέντα, θὰ παρετήρησαν ὅτι ὁ δεξιώτατος ἄλλως τεχνίτης ἐκείνος πολὺ ὑπέρτερος τοῦ ἀρχαίου ἑλλήνος, καίπερ πάντως ὅπ' ὄψιν ἔχων ἔκμαγμα ἢ εἰκόνα τοῦ παρ' ἡμῖν ἀρχαίου.

Σ. (γ')